

wastane — läts ta, ja Rein temmaga.
Hans jái nende assemele niitma.

Kui nad puhto maad kündind, aias Prao Laur neist mõda. Ommeti wiwis ta, nendega jutto aiades; sest sedda ta armastas wágga. Agga fui ta nende willetsust fulis, naeris ta täiest suust, ütteldes: sedda sa last üksi jåtsid! ma kuulsin ta lissendamad. Olled isse ommeti Hanso suur tuttarw? fos- tis Dio. Tuttarw, tuttarw, pommisest Laur wasto, eks ma olle iggaúhhega tuttarw? ja soitis emale.

Oh sa innimenne! útles Dio — fui nabrad ja saud risute, ful siis aitata teine teist ja nisuggune naerab meid. Arra pähhanda meelt, útles Rein, surreb se laps, siis naerab meid mitto; agga suiski ma ei taggane, teisi aitmost. Nenda rákides nad jálle, eht wersta emale said, ja Rein fergitas Dio foorma, last kandes. Siis tulli üks naene, soites, nende wasto. Kui süddha wallutab, siis silm sedda tunnistab — mis hådda aib teid, maesed? füssis sepärrast se naene — ja omma

hådda rákida, on igga håddalisse aimus fer- gitus, Agga fui se naene nende jutto kuul- nud pbras ta omma minnemist taggas, ja wottis Tiut lapsega wantri peále, ütteldes: mul on ful wanna hobbone, agga issa om- meti astub ussinaminne fui innimenne, liati naesterahiva innimenne, ja siin ei olle aega wita — ma roju selle jure, kes mitto aitnud. Gest jái Dio süddha jálle lootsamaks.

Agga nende te jái ta issa fitsamaks — ja teigekitsama kohha peál seifis heinakoorm katfiläimud astiga — ning mollemal pool mets, et jalla håddast läbbi kää. Oh, meie waesed! útles Dio — õige nage olleks Jummal isse meie wasto. Gest san- nast sai Reino meel haigets, ja ta útles: olleme siis meie Jummalala wasto, et ta meie wasto peaks ollema? innimesse kohhus on feik kannatada! ja Dio wastas, öhkades wankei peált mahha tulles: anna andeks, ma kannatan! Siis útles se tekääna - naene: ma otaksin siin eht bini, fui ma isse mitte, Eiddur feik, õige praego abbi enneselje kula-